

מסורת הש"ס

(א) ב"ק קיא. (ב) (שם).
(ג) (לעיל חג. ד) ז"ל בעין
הדרא. רש"ט, (ה) נס"ח ליתא.

הגהות הב"ח

(ה) רשכ"ם ד"ה (נדק)
הקדמס) ולכ"ל וכו' כשיבא
שמעון לדרך עמו כלל
והד"ס: (כ) תוס' ד"ה דוקא
וכו' אבל בקרקע אע"ב
דאיכא ילום ושינוי רשות
וכו': (ג) בא"ד דלח מועיל
ילום ושינוי רשות בקרקע:

רבינו גרשום

[illegible]

(א) נראה דליל תני רישא גמי
כגול יתכר ואפי"ה לא מ"אש
יכר.

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

אבל האב שמעון ויהודה אינן באין לדון זה עם זה אלא לוי יהודה ומנשה היא דמפינן לה יהודה מן הדיון דהא ודאי לוי מוגזן קנאה וימין דמן הדיון אטו מחזיקין ליהודה בנאי שדה כשיבא שמעון (א) לריב עמו דיינינן אוקי מרי לנבדי מרי ואוקי ארעא בחוקת יהודה. והלכך אין

מערד לו שמעון ללוי אס יודע שז
עדות שפוסל עריו של יהודה או
שמעיד הוא אחד צנינו יהודה לו
דעיתא לוי דתחיהו עריו דרדר
ותפיק לה מלוי ע"י עריו שראו
שגולה ראונו ממנו ובחר הכי אפילו
מייתי יהודה סהדי דהא ארעא
דידיה היא לא מני מפיק לו שממעון
שכבר פסל שמעון עצמו ועד אחר
למה עריו של יהודה עריו כיון דלית
ליה גמי לשמעון וסדי דהא ארעא
דידיה היא אמור רבנן היכא דקיימא
ארעא תיקוס: ומקשינן לרב שש
דלוקמה בלוקמ גזלן אס יעיד
הגזלן ללוקמ ולימני גזלן אס איתא
לגזלן ברייתא כדמפרש על רב ש
למה ליה לתנא לדחוק עצמו למיתני
מכר לו בית גזלן ללוקמ והלא היה
יכול למצוא דאי רב דהוה עצמו בלא
מכירה דלוי איתא רבנן וקמערער
עליה דגזלן ראונו אין מעדי לו
שמעון הגזול עליה משום דהוי נוגע

צדקות כדפידס והכי הוא ליה למתיב בצרייתא ת"ר גול לו בית גול:
 זו שדה אין מעיד לו עליה מפני שאחריותו של גבול עליה דבולן:
 וספקין משום דבעי למיטני סיפא מכר לו פרה מכר לו טליא. מעיד
 לו עליה דלא משכחת לה דמעיד לו עליה אלא בגבול ומכר גבול
 שמכר לו ראובן הגבול ללוי הלווקא שלא באחריות ואחא יהודה וקאמר
 שלי היא מעיד לו שמעון הגבול ללוי הלווקא דלאו צדקה היא דר
 צדמיתא דשמעון דאחא צדקה בניה ראובן קודם צדקה ללוי הלווקא
 הגבול בתנא [ג"ק.ה.] ואש כד לא קני ראובן שיעור רשות קונה וקני
 דאפילו אי מייתי גבול סהדי שגולה ראובן ממנו לא מפיק מלוי
 גבול בכרי מדי דכלהו אלא לא מני מפיק לא מלוי. וכה"ג לא
 אין מעיד לו לראובן שכל זמן שהן ביד ראובן הגבול מני מפיק
 שאינו של יהודה כי נוגע בעדות הוא דמדי ראובן מני מפיק
 ע"פ עדיו ומשום דלא משכחת לה לסיפא אלא בגבול ומכר תנא נמי
 למעטלי דבמקרקעי אינו מעיד דהו נוגע בעדות דהדרה ליה דאין
 מעיד דקנה לו לוקח ביאוש ושיעור רשות ולא הדרה ליה מעיד דלא
 ושיעור רשות הכל מודים דקנה הלווקא ולא הדרה גזילה מעיד דלא
 גבול ללווקא ומפיק לה מיהודה ומקול לה ביד לוי נהי דמייאש מנבס
 יאוש: **דמיני מי מייאש.** בתמיה. וכי מוחל הוא לגבול דמי גזילה ו
 ויטול הדמס מרחובן שאינו היה נוטלה יהודה בעדים ומנא שלא
 והלקן נוגע במרחובן הוא ואחאי מעיד: **לא לריבא דמיס גבול.** דהשם
 ביאוש ושיעור רשות דכתיבאר אלו ליהוי: **דמין בגבול כו.** והני
 שנהנו בניו עמלן מן הגזילה פטורין דלניהו לא גבול מדיד: **והניס**
דקניס ביאוש ושיעור רשות אי נמי שפאלסום דמקוין לה הכס [ג"ק.ה.]:
אם איחא דבגול ומכר מייאש וצדמיתא גבול א"כ מה היתנא לתנא
דלא ומח וכוין דמת הוריש לבניו היה יכול לתנא חילוק בין רשאו
יהודה וקמעזער לא לחיל שמעון ומסהדי לא כן ראובן דלאו דיהו
בעדותו הוא דאי מפיק לה יהודה מיעי דירש לא הדרש לשמעון דהייס
ומח וירשו לא בני ואחאי יהודה וקמעזער מעיד לו שמעון עליה ד
היה דמי ולא מוכרז ליה לגבול לא פרה ולא דמיה ולא הי ונוט

גזל לו פרה ובורש כ"ו. והאי דקאמר ולקומה ביורש לא מצי לאקומה דהא קמי מ' בגזלן קאמר ולקומה ביורש ומיהו ביורש לא מצי לאקומה דהא קמי מ' עלה דהך משנה רשות רות דגזלן לאו כרשות לוקח מגזלן דמי גזלני יורש כרעיה דלדבוי וכתרשות דמי ויורש דמי לא קניי ביורש דמי גזלן. כל משנה דקמי ודיכח לפיכך פטורין מוקף להי' הכס כשחבילתו פט' ביורש דלא מצי למיחיי ומעיד לו גזל יורש עליה משום דהדרה ליי לוקח. דקנייה יורש ואע"פ שגילה קיימת דקדמי ודיכח לפיכך שטן אחאי חיי גזל ומכר בלא מכר נמי מתוקמא שפיר כיון דבביתא פט' גזל ומכר והולך בפרש משפ' אשחיתו עליו משפ' אשחיתו חכות שום אשחיתו עליו מפורש כן עליו דלוקח אלא עליו דמוכר משפ' מכר לו שדה איז מעיד לו עליה משפ' אשחיתו לו מכר לו פרה מכר כחל לאשמועינן רישא דהך ברייתא ולא בגזל ומכר מיייר אריש משפ' חזב שחיהו משועבד' לבעל חוב ומכרה ללוקח לו ואחאי אריש משפ' חוב עליו דמוכר לגבות מתקדע זה והלכך יחא' ליה דמיקו ביד הלוקח לוקח לא יחיה לו שרע שחיה לו לאשחיתו מעל לו והלכך איז מכר משללן אקמערשע מעיד לו מוכר לגבות מעל לו וכתובי אשחיתו לגבות מעללנין ששעבד ומכר לאחריס אפילו עשאו אשחיתו לגבול לגבות מעללנין ששעבד ומכר לאחריס אפילו עשאו אשחיתו לגבול

מד.

דוקא מבר דהה ליה יאוש ושניי רשות. פ"ה וגוין שמבר ראוין לנ"י שלג באחריות וגרלה דפיש כן משום דאי באחריות הו שמעון נוגע בעדות דלע"ג דהו יאוש ושניי רשות מפיס לה שמעון מלי כיון דלון שום הפסד לנ"י שימור על ראוין

אכל בקרקע (ג) דאזינ יאזש ושינ
רשות הדור ליה כדפ"ה דלח מועיל
(יאזש) בקרקע וקסא לר"י דדירוש' (י)
(דכלאס פ"ו) חמר דיאזש מועיל
בקרקע דלע"פ שאינא נגזלת מ"מ
מהני מצי יאזש וגבי עבד משמע
בשולח (ביעין דף נ"ג:) דמשיני עבד
אע"פ דליקטא בקרקע ונשמעמין
דסיקיקון (סס דף נ"ח:) אורי' דמוכח
נמי כן ונראה דמרי' שאלא נמיאש
הוא מצי לפלוגי נמי בפרה ועלת
בזן לפני יאזש בין לחמר יאזש
מילתא דשימחא נקט דבקרקע אין
רגילין להמליחא כשפישאל גולה שאס
לא יוכל להוליאח מרד משום דלא
זיית דינא יויזאחא מיד בנו:

ונוקמה ביושר. ואל"ת והא יורש
אין מעמד לו עילה
הדרגא ליה בלדאמא בהגול בתרא
(ב"ק דף קא:) דכל דבר המסויס כגון
פרס ועליה חייבין להסחיר מפני כבוד
העיר. ואל"ת דא לא אצטריכא

הנחל קמח (שם גד 77): כשעשה תשובה ולא הספיק להחזיר עד שמת והכח איירי בלא עשה תשובה: **אלא** בדרבנן בר שמואל. ואיירי ברייתא דוקא שלא בתחריות דלא יוכל להעיד עליו פירה וטעית ומילתא דשמואל איירי בכל ענין ודברא נקט אפי' שלא בתחריות: עשה

אל הדר שמעון ומפיק לה מניה דלי ואינו נוגע בעדות וכן
 יאוש ביד גזול ושיני רשות ביד לוקח דלפילו נתאן דאמר בפרק
 ה' הוקם שאין צד זכות כלל לבעלים הראשונים ולפיק מעד לו עליה
 ונה ביאוש ושיני רשות ואילו היה נוטלם יהודה מניו לא מפסד
 וטעם טענתה לה אלא בגזול ראובן ומכרה לניו אבל אם לא מכרה לניו
 נטלהו בגזול מניה ואפי"ה אלא ובלקן אין מעיד שמעון לראובן
 אין אבל מיד יהודה לא מני מפיק להו מאחר שזכורו בית דין
 הוא אצל מנה ומכר. ולאשמועינן אלא דבגזול ומכר ין שילוק ין מקרקעי
 ש ושיני רשות מועיל בקרקע בקרקע אינה נגזלת ופסול וצומטלנין
 לא למ"ד בהגזול וכן שם דשיני רשות ואפי"ה יאוש לא קניא אבל ביאוש
 מן הגזול יכול הנגזל דמיה: ופרסין וסיפא נמי. אחריו מעיד לו
 דפרה וטעם ולי יאושאנו מיד לו דהא קניינן בעיני רשות אחר
 ונא נמצינו לו בגזול זמניה והלקן ינחל לו דמיקו קני לו שיחזור
 לו לה שמעון חלק בהך פרה וטעם ולא היה נזכה מראובן כלום
 אפילו מדמיה מייאש ידרושן פטורין מלגסל וכו"ה הלוקח הקנייה
 חלקו מעיד דלא נוגע בדעתו הוא: ומאכלי אם בני. אפי"ה
 נמי. כלומר אז שהיה לבעים הולא קיימת לאחר מותו פטורין
 וקניאן לרב שש דאוקמה לרשא בגזול ומכר משום סיפא ודוקמה בירש.
 ונמי ובעות שישנו בגזול שחבר אפילו לא מכר בגזול נמי אלא
 סיפא בגזול ראובן שגזל שמהו ומת בגזול ויורשו ין בני ואלא
 היה אפי"ה דקרקע אינה נגזלת והדלק לו הירש משום הכי נוגע
 דקיימא ארעא חיקוס אבל בסיפא שגזל ראובן טעם או פרה משמעון
 דלא יאוש ביד ראובן ושיני רשות ביד לו יורש דרשות יורש כרשות
 דרשות והיי"ל לתנא למתני גזל לו בית ויורש לבטן אין מעיד כו'
 ינמי יורש ואבן שישפא דמקשי לו ליה לרב שש דמפרש ומקו לו
 ש"א"כ מתוך לו למתני הוריש: הניאש למ"ד. בהגזול בתרא וכן שם
 לו לוקח אינו יאוש ושיני רשות וקני לוקח כרשות אחרתיו היא ואילו
 דלא אינו רשות ליכא פירש וכל היכא דלמא הדרא געין
 דלא היא געין קיימת והלקן פטורין והלקן לא מיוקמה קני סיפא
 פרה וטעם לנגזל אם תעמוד ביד יורש ונוגע בעדות הוא: כרשום
 ין דמשמע אפילו גזילה קיימת: מאי איכא למישר. ינמי גזל והוריש
 וקני לו רב שש: ועוד קניא לו לאביו. במאי דמוק לו רב שש
 דלמיתע עדי דליק שחור מעיד לו דהיינו לוקח אלו מניני בגמרא
 האחריות של אדק עליו דמוכר והכי וכו' ליה למתני מכר לו בית
 טעם מעיד עליה מפני שאינה חזרה לו: אלא דרבינו בר שמואל.
 ינמי אלו דלעיל מיהו ברייתא לזו בכה אפי"ה אלא במכור קרקע
 מאו וקמעדר דלי יעד לו המוכר ללוקח אלא שחזריותו של בעל
 דעל ענה בעל חוב ולא ליהי מוכר לו רשע ולא יסלם ומהם לו וכנגד
 ד' נוגע בעדות הוא אבל בסיפא מכר לו פרה וטעם ללוקח ואחא
 שלא באחריות מפני שאין אחריותו דבעל חוב עליו דלוי האמור
 וכו' ואפי"ה מכרן לאחרים כדרכא ואשתכח דלא נוגע בעדות הוא:

צקתמה

עין משפט
נר מצוה

קלמס א ב מ"י פט"ו מהל'
פדות הל' ב קמג
לפון קט טושי"פ ח"מ ס"ו לו
ספיק ח'
קמג ב מ"י פיה מהל' גזילה
הל' ה קמג טעין פג
טושי"פ ח"מ ס"י שאל ספיק
ז'
קמא ד מ"י שס פ"ב הל'
ח קמג שס טושי"פ
ח"מ ס"י שג ספיק ד וס'
שאל ספיק ז וס' שג ספיק
ח:

רבינו גרשום (המ)

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones